Човѣкъ е разумнилява и разсъдъ, разумъ тъ е силата съ която може да съди и да мисли. Разумъ тъ е дарба, която е дарилъ богъ само на човѣцитѣ, а не на животнитѣ, които за това се казватъ неразумни. Човѣкъ е словесенъ, а животнитѣ — безсловесни.

—o—

Тая дарба у човѣка, умъ тъ и словесностъ тъ, дадена му е отъ бога за да ги употрѣбява и да се служи съ тѣхъ. Човѣкъ не трѣбва да живѣе като животнитѣ и скотоветѣ, които се съблюдаватъ ся, ядятъ и спятъ, и никой друго не познаватъ освѣнъ да ядятъ, да спятъ и да правятъ каквото искатъ. Въ човѣкъ е тая мощно благородно, което помни, мисли и разбира т. е. разумява.

Ако бихме наченали да прегледаме всичкитѣ създания божии, да начнемъ отъ най-малкитѣ червичка на полето до най-голѣмий дивъ въ морѣтѣ, отъ най-малкитѣ бубулѣчица, която ся крие подъ едно зрънце пѣсъкъ до най-голѣмитѣ животни, щѣхме да видимъ, че само на човѣка е дадена силата да помни, да мисли и да разбира. А тая сила не е дарба земна т. е. отъ земнитѣ, но е дарба небесна, бо